

Pohádka o Červené Karkulce má zvláštní postavení. Ve sbírce bratří Grimmů nenalezneme jinou pohádku, která by obsahovala další verzi pohádky, jakýsi druhý, '' 27

závěrečný díl. V našem souboru má také zvláštní místo vzhledem k počtu autorů, kteří si ji vybrali pro svou interpretaci. Ale proč ji označujeme za fenomén, není jen počtem jí oslovených posluchačů, čtenářů či vypravěčů. Jde také o její postavení na pomyslném psychickém vývojovém žebříčku. Žádná pohádka neukazuje tak naléhavě potíže spojené s oidipkými touhami, které jsou natolik nezvladatelné, že zavedou svého hrdinu do záhuby. Mocný konflikt mezi nevědomým přáním milovat a být milován a mezi vědomou touhou zachovat se správně se neodehrává na poli boje s legálním netvorem, jehož překonáním by se splnila hrdinova touha žít šťastně až do smrti. Naopak zde dítě bojuje samo se sebou a proti sobě, když chce odstranit svou matku, a zůstat navždy po boku milovaného otce. Veškerá energie hrdiny je směřována proti sobě samému, vstříc vlastní záhubě, o níž teprve musí zjistit, že je vlastně očištěm před novým životem. Že musí být Karkulka zachráněna dospělým, reálným a racionálním mužem odkazuje na neschopnost dostat se ze zničující situace vlastními silami a nezralost pro činy, s nimiž se do takového dobrodružství pustila. Niterný oidipký konflikt, který pohádka obsahuje, je jen naznačen, takže si jej při troše nepozornosti nemusíme ani všimnout a pohádku můžeme číst jen jako příběh o tom, co ošklivého se může stát neposlušným dětem. Ale skutečnost, že si ji vybralo každé čtvrté dítě, svědčí o tom, že skryté poselství, které pohádka obsahuje, není tak prosté jako z pohádky o neposlušných kůzlátkách.